

poněvadž proti tomuto výroku bylo obžalovaným vzneseno odvolání, jež teprve po vynesení napadeného rozsudku usnesením vrchního zemského soudu v Brně ze dne 18. června 1926 bylo vyřízeno zamítavě. Nebylo tu proto vůbec podkladu pro použití § 265 tr. ř., který podle stálé judikatury tohoto zrušovacího soudu předpokládá, že onen dřívější rozsudek v době vynesení pozdějšího rozsudku nabyl již pravoplatnosti co do výroku o vině a trestu. Přípustnost odvolání státního zastupitelství po rozumu § 283 tr. ř. jest tedy posuzovati bez ohledu na trest, vyslovený již rozsudkem ze dne 15. února 1926, jen s hlediska nižší trestní sazby § 210 tr. ř. a tu ovšem dlužno odvolání uznati za přípustné. Věcně nelze však odvolání přiznati oprávnění. Byť i, jak dovozeno, při vyměření trestu nebylo přihlížeti k trestu uloženému obžalovanému dřívějším rozsudkem, nelze přece pominouti skutečnost, že se rozsudek ten i ve výroku o trestu stal mezitím usnesením vrchního zemského soudu v Brně ze dne 18. června 1926 pravoplatným. Že obžalovaný podal proti dřívějšmu rozsudku odvolání, nemůže mu býti na újmu, ježto tím vykonal jenom své právo, trestním řádem mu zaručené. Obžalovaný nemohl tím tedy také pozbyti práva, by mu byl pro všechny trestné činy, jimiž byl oběma rozsudky uznán vinným, vyměřen trest podle zásady vyslovené v §§ 34, 35, 267 tr. zák. a 265 tr. ř. a mohl by se proto, kdyby se tak nestalo, právem domáhati nápravy podle § 410 tr. ř. Dospěl proto zrušovací soud k názoru, že i když nalézací soud při vyměření trestu nemohl použiti § 265 tr. ř., poněvadž dřívější rozsudek nebyl ještě tenkrát pravoplatným ve výroku o trestu, jest přece na soudě zrušovacím, by při posouzení přiměřenosti trestu následkem odvolání přihlížel i k trestu, vyměřenému dřívějším rozsudkem, stal-li se rozsudek ten mezitím pravoplatným. Přihlížeje k trestu, vyměřenému obžalovanému rozsudkem krajského soudu v Olomouci ze dne 15. února 1926, shledal však zrušovací soud trest napadeným rozsudkem uložený přiměřeným zjištěnému stavu věci a zavinění obžalovaného a nevyhověl proto odvolání státního zastupitelství.

Čís. 3074.

§ 93 tr. zák. předpokládá při omezování osobní svobody, nezáležejícím ve věznění, alespoň takové zasažení do osobní svobody, jež se blíží kvalitativně věznění. Zločin je spáchán již neoprávněným omezováním a nikoli teprve úplným odejmutím osobní svobody člověka; jen pouhé stížení nebo znesnadňování volného pohybu nezakládalo by onu skutkovou podstatu.

(Rozh. ze dne 3. února 1928, Zm I 630/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 9. září 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí omezováním osobní svobody podle § 93. tr. zák. a přestupkem proti mravopoctnosti podle § 516. tr. zák., mimo jiné z těchto

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodů zmatečnosti čís. 9 a) a 10 § 281. tr. ř., v pravdě však jen onoho důvodu, poněvadž dle jejího náhledu nezakládají činy obžalovaného za vinu kladené vůbec trestného činu ve smyslu trestního zákona. Pokud jde o zločin podle § 93. tr. zák., lze z vývodů zmateční stížnosti považovati za věcné doličení zmatku čís. 9 a) § 281 tr. ř. jen úvahu, že skutková podstata onoho zločinu není jednáním obžalovaného založena proto, poněvadž podle rozhodovacích důvodů nevyvinul takovou činnost, jakou § 93 tr. zák. vyžaduje; musí prý se omezování osobní svobody, nepozůstává-li ve věznění, podobati věznění; podle toho jest prý omezováním osobní svobody, když pachatel přiváže svou oběť ke stromu tak, že se nemůže vyprostiti, nebo když jí sváže ruce nebo nohy neb to i ono. Takovým stav Boženy F-ové nebyl, obžalovaný ji vykonaným násilím neučinil neschopnou, by mu odpor činila, a mohlo by se prý proto jednati nanejvýše o neslušné a protipolicejní chování se na veřejných místech, podléhajících potrestání podle § 11. cí. pat. ze dne 20. dubna 1854, čís. 96 ř. zák. Stížnost je bezdůvodná. V zásadě má pravdu, že § 93. tr. zák. předpokládá při omezování osobní svobody, jež nezáleží ve věznění, alespoň takové zasažení do osobní svobody, jež se blíží kvalitativně věznění. Leč i tomuto požadavku vyhovuje úplně skutkový stav rozsudkem zjištěný. Podle něho chytl obžalovaný pojednou Boženu F-ovou ze zadu kolem pasu, sevřel ji oběma rukama, takže rukama nemohla hnouti, podrazil ji nohy, porazil ji na zem, takže se svalili oba do příkopu, kde se F-ová obžalovanému bránila s napětím všech sil, kopala a tloukla rukama a, když po 10—15 minut trvajícím zápolení počala již ochabovati, prosila ho, by ji nechal, že však obžalovaný byl jako zuřivý a že teprve před příjezdem Václavem H-ou uprchl. Nálezací soud výslovně zdůrazňuje, že F-ová byla v úplné moci obžalovaného a bránila se všemi silami. Za tohoto zjištěného stavu nelze tvrditi, že se omezování osobní svobody, jehož se dopustil obžalovaný, neblížilo kvalitativně věznění, neboť jako při věznění byla i tu napadená žena zbavena úplně osobní svobody, jak to nálezací soud také výslovně a bez právního omylu vyslovuje. Bylať jí jednáním obžalovaného po delší dobu odňata zcela možnost. by v zamýšlené cestě pokračovala, by se vzdálila z místa, kde proti své zřejmě projevené vůli byla násilně zdržována, při čemž bylo s ní tak násilně nakládáno, že byla podle rozsudkových zjištění celá vyjevená, rozrušená a nemohla popadnouti dech. Nelze tedy ani s vlastního hlediska zmateční stížnosti uznati, že bylo neprávem v nakládání obžalovaného s F-ovou shledáno omezování v její osobní svobodě, jež předpokládá § 93. tr. zák. Nehledíc k tomu vyslovil a odůvodnil zrušovací soud již opětovně, že zločin § 93. tr. zák. je, jak tomu nasvědčuje jeho nadpis a v doslovu použitý výraz »brání« (hindert), spáchán již neoprávněným omezováním a nikoli teprve úplným odejmutím osobní svobody člověka a že jen pouhé stížení nebo znesnadňování volného pohybu nezakládalo by onu skutkovou podstatu. A že tu nešlo jen o pouhé stížení nebo znesnadnění, bylo dovedeno. Skutková podstata onoho zločinu je tu a nemůže proto přicházeti v úvahu pouze policejní přestupek ve smyslu § 11. uv. cí. pat.